## Maapaos.

Maa-alustes käikudes valitses esiteks harjumatu vaikus ja rahu. Mullalõhn uimastas. Ei kostnud siia sügisetuulte ulgumised ega vihmapiiskade ühetooniline kumin. Torm laastas Rohelise Päikese Maa lossi ümbrust. Juba palju putukaid oli hukkunud vihmasajus. Vihmast peaaegu mullasse taotult lamas tuttav roheline kehake. See purustatud jalgadega ja tiibadega ritsikas oli Timsi. Veidi temast eemal puulehest kaetuna uinus igavest und väike Saidi. Peaaegu iga lehe ja oksakese varjus võis leida Rohelise Päikese Maa surnud lapsi.

Maakäikudes rändajad mõtlesid neile vähe. Igaühel oli tegemist, et leida kiiresti endile mugav pesake magamiseks. Ainult vihmussid, kes mullalõhnaga harjunud, olid erksad ja unetud.

„Itsi, tule sina meiega!“ hüüdis Janilla väikest kelmikat vihmussi.

„Olen küll nõus,“ andis Itsi märkide varal teada oma vastuse.

„Kas kuninganna talvekorter on veel kaugel?“ päris Malle.



Rohelise PÃƒÂ¤ikese Maa, lk. 107